

chứng tỏ Trần Độ có một trí thông minh vượt mức trung bình. Phạm làm điệp viên, nhất là điệp viên R. U. cấp dưới, có trí khôn là điều bất lợi. Vì trong nghề này, nhiều khi người ta phải nhắm mắt tuân lệnh trên, không được quyền suy xét và lựa chọn.

Vả lại, Trần Độ thuộc vào hạng nhân viên chỉ được dùng một lần (1) thôi. Những điều hẳn biết đêm nay sẽ gây ra hậu quả vô cùng ghê gớm nếu lọt vào vành tai của đối phương. Với cặp mắt dĩ thỏa chỉ thích ngắm đàn bà, cái miệng cười thật tình tứ, Trần Độ sẽ không đủ bản lĩnh chống lại nghệ thuật thâm vấn khoa học nếu chẳng may bị bắt.

Cho dầu Trần Độ trung thành thì số tiền năm ngàn đồng vẫn có ma lực khiến lão Thọ đặt lại vấn đề. Lát nữa, con thuyền sẽ tới địa điểm đã định. Mục đích của lão Thọ là mượn cánh tay lực sĩ của gã thanh niên chưa vợ để lái con thuyền giữa cơn giông tố. Bắt đầu từ phút này, lão không cần Trần Độ nữa.

Lão Thọ nhìn về mũi thuyền. Trên mặt biển

1) Chiến thuật này, tình báo Anh Mỹ gọi là one shot tactic (nghĩa là chiến thuật bắn một phát). Người ta thường tuyển mộ những người không phải là nhân viên gián điệp chuyên nghiệp để làm một công tác nhất định nào đó. Và khi làm xong thì sẽ không dùng tới nữa. Chiến thuật one-shot có cả lợi là đỡ mất nhiều tiền và công lao đào tạo nhân viên chuyên nghiệp, lại khỏi bị địch nhận diện. Hiện sở gián điệp R.U. của Nga Xô đã bắt chước chiến thuật này. Thường lệ, người ta tuyển mộ nhân viên one-shot bằng thủ đoạn sáng tạo cô điển, hoặc lấy tiền như mồi.

rộng mênh mông, đột nhiên nổi lên một luồng sáng như lân tinh. Manh áo trắng bay phấp phật trên thân hình cân đối và dẻo dai của Trần Độ. Cánh tay dạn dày mưa nắng của Độ cuộn tròn những bắp thịt khoẻ mạnh. Lão Thọ hơi chột dạ khi thoáng thấy nét mặt đỗi khác của Trần Độ.

Bất giác, lão đặt bàn tay lên thắt lưng.

Phía sau làn vải mỏng, lão thủ sẵn con dao nhỏ bản, nhưng rất sắc và nhọn. Cái khi giới tầm thường này rất lợi hại đối với kẻ giết người nhà nghề như lão Thọ. Trong cuộc sống hồ hải, lão đã nhiều lần chọc mũi dao nhỏ như lá liễu ấy vào tim kẻ thù, và lần nào cũng vậy, hễ lão rút được con dao, nắm chặt trong tay là chiếm trước phần thắng.

Hưởng hồ trời tối, Trần Độ lại không ngờ. Nhược bằng Trần Độ thấy con dao sát nhân thì cũng đã mượn, cái vốn quyền thuật của tên con trai hai mươi khó thể đương đầu với sở trường nhu đạo tinh vi của lão Thọ.

Lão Thọ nin hơi thở, luồn tay vào áo.

Nhưng bàn tay của lão chưa kịp chạm vào chuôi dao thì một tiếng cười rú lên the thé. Tiếng cười pha lẫn ngạo nghệ và tin tưởng:

— A ha, lão Thọ định giết tôi ư?

Như tuân theo một mệnh lệnh thần bí, bầu trời sáng hẳn ra, tiếng gió im bật, và tiếng sóng gầm cũng dịu xuống. Lão Thọ thấy đau nhói một bên ngực, như bị dăm kim nhọn vào. Lão không ngờ Trần Độ bắt được quả tang lão định rút dao. Nhưng lão Thọ đã tiến vào thế không lùi được nữa. Hàm răng lão nghiến chặt vào nhau:

— Dĩ nhiên. Bây giờ mày mới đoán ra sao?

Trần Độ vẫn cười, khinh mạn :

— Mày lầm rồi. Tao đã đọc thấy ý định giết người trong mắt mày, trước khi rời bãi biển.

— Trần Độ ơi, mày ngây thơ lắm. Tao chủ trương hại mày đã lâu. Thật ra, tao không hề ghét mày. Sở dĩ mày phải chết vì mày biết nhiều quá. Đêm nay, một nhân vật quan trọng của tổ chức tới đây, tao sợ mày báo với công an Vũng Tàu. Thôi mày đừng oán tao nữa, tao có cách giúp mày sang thế giới bên kia một cách thật ngọt ngào và êm thắm. Mày sẽ chẳng đau đớn gì hết. Nếu mày cần, trưa mai tao sẽ nhờ nhà chùa làm chay siêu sinh tịnh độ cho mày.

— Tao không hề ngây thơ như mày tưởng. Tao đã biết mày muốn hại tao từ trước. Và từ trước, tao cũng có ý định hại mày. Tao chờ mãi mới có đêm nay. Lão Thọ ? Mày phải chết!

Lão Thọ nghiêng mình, rút dao ra khỏi thắt lưng. Thi một tiếng quát lớn nổi lên :

— Cấm không được cử động, nếu không tôi bắn!

• Cuộc biện luận giữa hai người bỗng trở nên nhả nhặn, chứ không mày tao như trước nữa. Theo kinh nghiệm, hễ khi nào người gián điệp dùng danh từ lịch sự với nhau thì sắp xảy ra án mạng.

Mắt lão Thọ tròn tròn khi thấy Trần Độ chìa miệng súng đen ngòm trước ngực. Đã trảng xe cát, biết bao công phu bố trí của lão đã bị Trần Độ đập đổ. Xuyên qua ánh sáng mờ mờ, lão Thọ nhận ra khẩu Mô-de 7,35, loại súng lục/trung bình, rất thuận lợi cho những vụ sát lá cà. Trông ngón tay đặt lên

cò súng của Trần Độ, lão Thọ đoán ra hẳn là kẻ thành thạo.

Chừng như biết được ý nghĩ của kẻ thù, Trần Độ dẫn từng tiếng :

— Anh đừng hòng trốn khỏi họng súng này. Tôi không phải là thằng con trai ham chơi và cần tiền tiêu như anh tưởng đâu. Anh đã bạc đầu trong nghề rồi mà vẫn bị lừa. Thật tội nghiệp !

Lão Thọ nuốt nước bọt :

— Thế ra . . .

Trần Độ nhún vai :

— Phải. Tất cả những việc xảy ra từ sáu tháng nay giữa anh và tôi chỉ là một tấn tuồng. Lẽ ra tôi có bốn phạm phải giữ kín, nhưng dầu sao anh cũng sắp sửa ra đi, tôi không muốn anh xuống âm phủ với sự tấm tức trong lòng. Nửa năm trước, anh gặp tôi trong quán rượu ở Bãi Trước. Anh còn nhớ rõ chứ ? Vả lại, cội rễ nào được ? Đêm ấy, tôi uống rượu lu bù, uống chán rồi ôm gái nhảy, hoặc gây sự ầu ẩu với bất cứ người nào vào quán. Anh bằng lòng tôi vì thấy tôi đánh quyền rất hay, chỉ trong năm phút đồng hồ ngủ đã quật ngã được mấy gã đàn ông lực lưỡng. Anh bèn kéo ghế ngồi cạnh, kêu thêm một chai rượu Mac-ten với hai cái ly, nhất là khi ông quên ngoắt tay, ném xấp giấy bạc mới toanh trên bàn, đề đòi lấy ả đàn bà tuyệt đẹp. Cám ơn anh đã nghĩ tới tôi trong đêm ấy. Nếu tôi không làm anh đã tiêu trên năm ngàn đồng. Và sáng hôm sau, khi tôi thức dậy bên người tình một đêm thì anh mở cửa phòng bước vào. Anh tưởng mua chuộc được tôi, thật ra, anh đã bị đánh lừa một cách thảm hại.

Lão Thọ thở dài :

— Bây giờ, anh thắng, tôi bại. Tôi xin hứa không làm khó dễ anh, nếu chúng mình xử hòa với nhau. Anh bằng lòng không ? Chúng mình sẽ quên hết câu chuyện đáng tiếc vừa xảy ra.

— Nếu tôi tha anh, chúng mình sẽ phải làm gì ?

— Anh cắt khẩu súng quái ác kia đi, rồi tôi sẽ nói sau.

— Như thế thì tôi nhất định không hòa. Anh đừng quên tôi chỉ cần ấn ngón tay vào cò súng là viên đạn chì sẽ bắn vào giữa tim, anh sẽ chết ngay, không kịp trời. Nào, anh định nói không ? Chúng mình sẽ phải làm gì ?

— Ồ, anh nóng nảy quá ? Còn hai trăm thước nữa, chúng ta sẽ đến chỗ hẹn với tàu ngầm. Anh và tôi sẽ ghé thuyền cho một người lên. Chỗ về Cấp, chúng mình sẽ được tiền thưởng.

— Bao nhiêu ?

Lão Thọ ngập ngừng :

— Một trăm... ngàn đồng.

— Đồ xỏ lá ! Tiền thưởng những mười vạn mà anh thí cho tôi vền vền có năm ngàn, rồi lại định giết luôn để khỏi phải trả năm ngàn ấy nữa.

— Tôi biết bậy rồi. Anh tha lỗi cho tôi. Món tiền mười vạn ấy, hai đứa mình chia đôi.

— Chia đôi, hừ ít quá, tôi không thích.

— Thì anh hai phần, tôi lấy một phần cũng được. Đấy anh coi, tôi rất sẵn lòng tốt với anh. Người ta thì giấu diếm, còn tôi thì không. Tôi luôn luôn thẳng thắn và sòng phẳng với bạn.

— Hai phần còn ít quá.

— Nếu thế tôi nhường hết cho anh. Tôi

làm vậy để chứng minh thiện chí đối với anh.

— Tôi đi biển với anh cả thủy ba chu yến. Hai lần trước, người ta trả anh bao nhiêu tiền ?

— Mỗi lần năm vạn.

— Trả tiền bằng cách nào ?

— Trao tài liệu rồi nhận tiền. Lát nữa cũng thế, người ấy lên tới Bãi Sau thì trả tiền.

— Tôi muốn lấy số tiền anh cất ở nhà. Hiện anh có bao nhiêu ?

— Không lẽ anh lấy hết tiền giành dụm của tôi ? Anh tham lam quá, tôi sợ không chiều anh được.

— Không được thì thôi. Để tôi ra đón tàu ngầm một mình vậy.

— Vâng, nếu thế thì để tôi nói. Tôi cất tiền trong cái hộp bích quy, chôn dưới đất, gần chum nước. Trong đó có gần ba trăm ngàn đồng.

— Cảm ơn anh, lát nữa, gặp tàu ngầm sẽ dùng khẩu hiệu nào !

— Tôi không thể nói được.

— Nếu vậy tôi buộc lòng phải hạ thủ anh.

Lão Thọ cười rộ lên :

— Anh muốn hạ thủ tôi thì cần gì điều đình nữa ? Phải, tôi đã bị anh lừa trong sáu tháng nay. Và nếu tôi không làm, anh là nhân viên của Sở Mật Vụ. Mục đích của anh là loại trừ tôi để được tự do liên lạc với tàu ngầm. Nhưng anh đừng quên rằng nhân viên dưới tàu sẽ bắn anh tan xác nếu anh không biết mật hiệu.

Nghe lão Thọ nói, Trần Độ tái mặt. Thật vậy, nhiệm vụ của hắn là tìm cách tiếp xúc kỳ được với tiềm thủy đình. Sự ngậm miệng của lão Thọ

sẽ làm kế hoạch mà hần vạch ra bị thất bại.

Một làn chớp nữa lóe lên, sáng quắc một vùng. Trần Độ nghiêm nét mặt :

— Tôi không dọa đâu. Nghĩ tình quen biết, tôi cho anh hai phút để cân nhắc điều hơn lẽ thiệt.

Lão Thọ gằn giọng :

— Sau khi biết mật hiệu, anh tha tôi không ?

Trần Độ ve vẩy mũi súng :

— Đó là dĩ nhiên.

— Còn nếu tôi không nói ?

— Anh đã đoán trước được rồi, bắt tất tôi phải nhắc lại.

Giọng nói của lão Thọ đánh hần :

— Hừ, anh tưởng tôi là con nít dầy phồng ? Tôi đã đọc thấy ý định của anh. Hoạt động đã lâu, tôi chẳng còn lạ gì giá trị của lời hứa trong nghề gián điệp. Tôi thừa rõ là nói cũng chết, không nói cũng chết. Không nói, tôi còn lợi hơn, vì lát nữa bọn họ sẽ giết anh quăng xác xuống biển.

Xương sống của Trần Độ lạnh hần như bị ngâm vào thùng nước đá. Lão Thọ chẳng phải tay vừa. Hần cảm thấy không được phép trù trù nữa. Tàu ngầm sắp nhô lên khỏi mặt nước. Hần phải hóa kiếp lão Thọ ngay bây giờ vì còn phải liên lạc bằng vô tuyến với tổng đài.

Với loại súng ngắn quen thuộc này, hần chỉ bóp cò một lần là lão Thọ thành xác ma không hồn. Hần bèn dựa lưng vào mạn thuyền để lấy đà. Trên miệng hần, nở ra nụ cười thỏa mãn.

Đối diện hần, cách hai thước, lão Thọ cố thu người lại cho Trần Độ khỏi nhìn thấy. Đó là phản

ứng thông thường của con người trước khi chết, trong tay không có tắc sắt kháng cự.

Trần Độ đếm to :

— Đây này, một... hai... ba... Nhắm mắt lại, lão Thọ ?

Lão Thọ la lên :

— Trần Độ, đừng bắn !

Ngón tay Trần Độ ấn mạnh vào cò súng. Tiếng nổ đoàng kho khan nổi lên trên mặt biển tịch mịch, vừa ngót gió găm và sóng thét. Một đợt sóng lớn vọt qua, con thuyền mảnh khảnh lại ngã sang bên. Đợt sóng bất ngờ này đã cứu lão Thọ khỏi chết. Viên đạn bay vèo qua nách. Hú vía !

Lão Thọ không cho đối phương bắn phát thứ hai nữa. Lão đã xông lại, phóng chân vào cườm tay Trần Độ. Khẩu súng lục bị đánh văng xuống sàn thuyền. Trần Độ loạng choạng đạp lên vỏ chai mạt-ten, trượt chân suýt ngã. Hần còn trẻ, chưa phải là đối thủ của gã gián điệp lão luyện R. U. Trần Độ cúi xuống định lượm khí giới thì bị bàn tay như thép của kẻ thù đánh vào bả vai. Đau đớn, Trần Độ nhào người ra trên sàn thuyền. Lão Thọ chồm lên, hơi thở nóng hổi quạt vào mặt Trần Độ.

Bầu trời mới sáng ra bỗng tối sầm lại như cũ. Mặc dầu trời tối, hai người vẫn nhìn thấy ngón đòn của nhau. Lão Thọ nắm chặt vạt áo sơ mi trắng của Trần Độ, chuẩn bị hất gã con trai xuống biển. Nằm dưới, Trần Độ vẫn không mất bình tĩnh và tin tưởng, trái lại, hần chỉ chờ lão Thọ đụng tới áo thì vùng dậy hạ độc thủ.

Hai bàn chân Trần Độ co lên, nhắm giữa bụng lão Thọ. Nếu đá trúng, Trần Độ có thể gãy

thương tích trăm trọng cho đối phương đồng thời gạt bằng được lão xuống nước. Thế phản công của Trần Độ thật nguy hiểm, tuy nhiên, không làm nao núng một võ sĩ dai huyền đen giàu kinh nghiệm chiến trận như lão Thọ.

Thoảng thấy hai ngọn cước lợi hại, lão Thọ hét lên tiếng khai — tiếng hét táng đờm kinh hồn của các cuộc đấu nhu đạo. — rồi đảo người sang bên để tránh. Và vừa tránh, lão vừa dẫn cánh tay cuộn cuộn bấp thịch xuống yết hầu Trần Độ.

Trần Độ hoành tay lên đỡ. Gân cốt của hắn bỗng bủn rủn. Miếng đòn của lão Thọ còn nặng hơn phát búa tạ. Đỡ xong, Trần Độ ráng ngồi lên, thu hết sức lực chém atemi ngang mặt lão Thọ.

Nhưng phát atemi kinh khủng của lão Thọ được phóng ra trước đó một phần mười giây đồng hồ. Trần Độ bị ba ngón tay chụm lại như dùi sắt mài nhọn đâm vào ngực. Hắn kêu ừ một tiếng rồi ngã vật xuống. Nhanh như cắt, lão Thọ lời xốc hắn dậy, đánh bồi vào huyết giữa hai con mắt.

Lần này Trần Độ không bao giờ dậy nữa.

Hắn thở hắt ra một tiếng, rồi lịm dần.

Trời vẫn tối như hũ nút. Ngọn gió ngoài khì như thình được một lát đã dữ dần trở lại. Một đợt sóng lớn như nhà gác hai tầng lù lù kéo tới, con thuyền mảnh khảnh bị hất tung lên. Cái thây ma phủ áo trắng của Trần Độ ngã nhào vào lòng lão Thọ.

Câu tiết, lão Thọ nhỏ bẹt vào xác chết một bãi nước bọt. Đoạn lão kéo hai chân xô qua mạn thuyền. Tiếng động cơ thuyền máy vẫn nổ đều. Chắc rồi, lão Thọ bật lửa châm thuốc lá. Lão

cảm thấy cần phải tự thưởng một điều thuốc sợi vàng thơm ngon.

Rit xong một hơi dài, lão Thọ lẩm bầm :

— Thế là đỡ tổn năm ngàn !

Con thuyền đen sì tiến thẳng ra khơi mù mịt.

* *

Vuôn vai, Tôkarin từ từ ngồi dậy. Miệng hắn mở rộng ra, ngáp một cái thật dài. Nếu trước mặt có đàn Bà đẹp, hắn đã đưa tay che miệng. Vì hắn là thanh niên nổi tiếng lịch thiệp đối với phái yếu

Tôkarin không cần che miệng vì trước mặt hắn là một người đàn ông. Viên hạm trưởng đặt cái mũ kết trắng, không gắn phù hiệu, cấp bậc, cũng không thêu chỉ kim tuyến rực rỡ, xuống bàn sắt gần đầu giường, miệng nói :

— Chào ông. Ông ngủ ngon quá. Sắp vào hải phận Nam Việt rồi.

Tôkarin hỏi :

— Máy giờ rồi, thiếu tá ?

Hạm trưởng đáp :

— Đúng 1 giờ 24 phút, giờ Sài Gòn.

— Độ bao lâu nữa đến điểm GF- 186 ?

GF-186 là nơi tiềm thủy đình nổi lên. Hạm trưởng đáp, mặt ưu tư :

— Nếu không gặp trở ngại, trong vòng ba giờ nữa. Nghĩa là chưa đến 4 giờ sáng. Mặt biển ở đây nhiều sương, 6 giờ mới sáng rõ. Ông có hy vọng vào bờ khi trời còn tối.

— Liệu phải hoãn đến đến đêm mai không, thiếu tá ?

— Tôi chưa dám cả quyết. Dọc bờ biển có rất nhiều ngư lôi nổi lênh bênh, kết thành hàng rào